

vil jo Thinget kunne forandre sin Stilling. Nu siger det ærede Medlem: Vi have i denne Lov en særegen Garanti for, at Garantisummen ikke skal blive højere end sædvanlig, nemlig for det Første deri, at Regnskabet over Anlægget skal approberes af Indenrigsministeren, som derefter bestemmer Garantisummens Størrelse. Det er jo den almindelige Regel ved alle den Slags Love, at Indenrigsministeren fastsætter Garantisummen, uden at tage særligt Hensyn til de enkelte Bestemmelser, vi her have nævnt; naar Ministrene overhoved ikke sætte sig imod et Lovforslag, tage de det ikke saa nøie, naar Rigsdagen ikke nærmere begrænder Summen, det kan jeg godt forstaa. Det andet Spørgsmaal, om der skal tilveiebringes en Forstærkningsfond, er for den Slags Baner Ost for Beltet heller ikke noget Nyt, og jeg skal sige til, at det Bevis, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds anførte, virkelig slet ikke har Noget paa sig, thi, som han ogsaa kom i Tanke om eller nævnte bagefter, at han havde anført denne Grund, man kunde jo indvende, at Forstærkningsfondens Bidragsydere ikke havde nogen Indflydelse paa Koncessionshaverens Bestemmelse om Banens Anlæg, og der traf han utvivlsomt det fuldstændig Korrekte. Forstærkningsfondens Bidragsydere som saadanne have efter vort Skøn ikke nogen indflydelsesrig Forbindelse med Bestyrelsen, som kan give dem en saadan særegen Tilsynsindflydelse. Utsaa den eneste særegne Betryggelse, der gives, for at Baneanlægget ikke skal blive højere, end som det ærede Medlem har angivet, er den Henvisning, han gav til vor Kollega fra Præstø Amts 1ste Valgfreds (Scavenius), idet denne baade er Bidragsyder til Forstærkningsfonden og Bestyrelsesmedlem. Dette er ogsaa Noget, jeg ikke har vidst før, men som jeg finder ganske naturligt, men jeg vil dog sige, at den Slags Betryggelse tror jeg heller ikke, vi skulle hengive os til i Love. Jeg tror ikke, det vilde være ganske rigtigt, og jeg tror ogsaa, at den ærede Forslagsstiller vilde frabede sig, at vi paa hans personlige Betryggelse skulde bygge en Bestemmelse i en Lov, som ellers ikke kunde bygges op. Det ærede Medlem for Svendborg undlod nemlig at oplyse os om, i hvilken Grad vor ærede Kollega fra Præstø er personlig interesseret i selve Sagen, og hvorledes denne personlige Interesse kan komme til at veie op med Hensyn til Forstærkningsfonden og Anlægget. Naar vi skulle gaa ind paa det personlige Gebet, er det meget naturligt, at vi faae denne Oplysning med, men det er meget vanskeligt at komme ind derpaa. Jeg tror derfor, at den eneste nye Betryggelse, der skal være indeholdt i den ærede Forslagsstillers Støtte i denne Henseende, maa vi hellere see bort fra, idet vi ikke vide, hvorledes Interessen af, at Forstærkningsfonden overhoved bruges, veier op imod Bedkommendes

Interesse i, at Banen bliver anlagt. Med Hensyn til dette Punkt tror jeg derfor ikke, at det ærede Medlem nu paa dette Standpunkt af Forhandlingerne har faaet indført noget som helst Moment, der kan modbevise vore Yttringer om, at det, saaledes som Oplysningerne foreløbig foreligge, er i Statskassens Interesse at vedtage Forslaget under Nr. 1. Med Hensyn til det andet Punkt maa jeg fremdeles gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han stadigt tager fejl, naar han tror, at det — efter den Text, der her foreligger — er et Angreb paa de efter den gamle Lov bestaaende Kontrakter. Denne Text er fuldstændig tilfredsstillende for alle Parter, naar de læse den rigtig. Der gives Regjeringen en Bemyndigelse til Forlængelse af Fristen; men vi paalægge ikke Koncessionshaveren nogen som helst Forpligtelse gennem denne Lov, og naar Indenrigsministeren ifølge en saadan Lov med vor Betingelse under Nr. 2 kommer til Koncessionshaveren og siger: Du kan faae denne Lov, og han svarer: Jeg vil ikke have den, thi Forpligtelsen er efter mit Synspunkt strengere end Indrømmelserne, og jeg vil derfor kun benytte den gamle Lov, saa er Koncessionshaveren fri, og vi paatvinge ham ikke nogen som helst anden retslig Stilling ifølge Lovens Indhold og Ordlyd, naar Forslaget Nr. 2 bliver vedtaget som det foreligger, end den, han allerede har, og selvfølgelig kan Nr. 2 ikke komme til at genere, naar Banen bliver anlagt overensstemmende med Loven af 4de Mai 1875 inden den 1ste Oktober 1879.

Sagd: Med Hensyn til en af de sidste Bemærkninger, vi nys hørte skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg ikke har opfatet de tidligere saaldne Yttringer saaledes, som om der i den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 1ste Valgfreds (Scavenius's) Forhold til den foreliggende Sag skulde ligge en Garanti for Thinget. Nei, men det, der derimod virkelig er Garanti for, er, at han kender det, han taler om, og saaledes blev der, saavidt jeg opfattede Ordene her, hentydet til hans Forhold til Sagen som den, der havde Skjendstaf til de Forhold, hvorom han her udtalte sig. Dette maa vel være ligesaa god en Garanti som det ærede Medlem for Koldings (Bergs) Kundskab om den Dalen, der skal have fundet Sted i Prisen paa Materialier o. s. v., og som han heller ikke her nærmere har dokumenteret. Utsaa i den Retning tror jeg, at han kunde have sparet sig at komme ind paa dette noget personlige Omraade. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor vi, fordi der indbringes et Forslag til at bemyndige Regjeringen til at forlænge en Lidsfrist, skulde gjenoptage Diskussionen om den Grændse, der er sat for Prisen paa Jernbaneanlægget. I det Hele taget forekommer det mig, at Spørgsmaal, der engang ere udebatterede ikke alene i denne Sal, men hvorom de forskellige Faktorer i Lovgivningsmagten baade